

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА

Білоус В.М.,

*начальник управління Державної
податкової адміністрації України,
кандидат наук з державного управління,
професор*

ДОГОВОРИ ЯК ПРАВОВА ОСНОВА ОРГАНІЗАЦІЇ КООРДИНАЦІЇ В УПРАВЛІННІ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ УКРАЇНИ ПО БОРОТБІ З ЕКОНОМІЧНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ

В структурі таких правоохоронних органів як МВС, СБУ, податкової служби створенні підрозділи по боротьбі з економічною злочинністю, які наділені правом здійснення спеціальної оперативно-розшукової функції. Розглядаючи необхідність координації управління оперативно-розшуковими підрозділами по боротьбі з економічною злочинністю, перш за все, ми повинні мати на увазі уміння їх керівників з державних позицій своєчасно оцінювати зазначене негативне явище, побачити суть нових проблем і способи їх вирішення, правильно визначити основну мету.

Доцільно також наголосити, що визначення основної мети, початкових та проміжних задач щодо її досягнення є головною передумовою для здійснення ефективної координації діяльності усіх учасників боротьби з економічною злочинністю. Тому слід погодитися з В.Б.Авер'яновим, що об'єктом управління відносин є „забезпечення (у кінцевому підсумку) оптимальних організаційних умов спільної, комбінованої діяльності людей”, спрямованої на досягнення певного результату. Вони виникають там, де здійснюється будь-яка спільна праця [1].

Будь-який процес управління, в тому числі і координації діяльності правоохоронних органів по боротьбі з економічною злочинністю буде конструктивним тоді, коли буде здійснюватися у межах нормативно визначених управлінських процедур.

Така процедура здійснюється передусім для забезпечення конкретної функції. Координація правоохоронної діяльності по боротьбі з економічною злочинністю – це одна з управлінських функцій, що об'єднує і систематизує зусилля правоохоронних органів для досягнення поставленої мети. Сутність координації необхідно розглядати як здійснення комплексу заходів різними суб'єктами правоохоронної діяльності при чіткій узгодженості дій при додержанні законодавства, в тому числі процесуального. Правовою базою організації координації мають стати: конституційні вимоги до захисту прав людини і громадянина; кримінально-процесуальні законодавства; галузеві акти законодавства; функціональні (спеціальні) акти законодавства; укази, розпорядження Президента України, декрети, постанови, розпорядження Уряду з питань координації боротьби з економічною злочинністю; державні програми; міжнародні договори; адміністративні договори; відомчі та міжвідомчі нормативно-правові акти (накази, плани операцій, інструкції); акти Генеральної Прокуратури України з питань організації взаємодії слідчих підрозділів; рішення Координаційного комітету з питань боротьби з корупцією та організованою злочинністю при Президенті України [2].

Вперше про адміністративні договори у науці адміністративного права писали у своїх працях А.І. Єлістратов, розрізнявши поряд з односторонніми також багатосторонні (договірні) адміністративні акти [3]. Далі, В.Л. Кобалевський визначаючи публічно-правові договори, відносив їх до індивідуальних адміністративних актів [4]. Проблеми адміністративного договору досліджували Ц.А. Ямпольська і В.І. Новоселов [5]. У подальшому ця тема знаходить відображення у працях В.А. Юсупова, В.Д. Рудашевського, Б.М. Лазарева, а також Ю.П. Битяка [6], А.П. Альохіна, А.А. Кармолицького, Ю.М. Козлова [7].

Враховуючи зазначене систему координації можна розглядати як соціально-правову модель, складовими чинниками якої є: владно-організуючі рішення з координації; методи координації; форми координації; прямі зв'язки між правоохоронними органами; договірні засади координаційної діяльності.

Аналіз недоліків сучасної організації роботи правоохоронних органів по боротьбі з економічною злочинністю показує, що одна з причин низької ефективності координації правоохоронних органів полягає у відсутності чітких управлінських процедур, що за змістом будуть координаційними.

Оперативно-розшукові підрозділи податкової міліції взаємодіють з підрозділами Служби безпеки, МВС, Митної служби, Мінфіну, Держкомкордону, Держмиткому, Національним банком, Міністерством зовнішніх економічних зв'язків, Фондом державного майна, Антимонопольним комітетом, Генеральною прокуратурою, банківськими та фінансовими установами. Крім цього, функції забезпечення взаємодії у питаннях боротьби з організованою злочинністю покладаються також і на прокурорів, які здійснюють нагляд за дотриманням законів органами, що проводять оперативно-розшукову діяльність.

Таким чином, координація взаємодії оперативно-розшукових підрозділів на функціональному рівні визначається чітким регламентуванням їх прав і обов'язків, спеціалізацією на основі розподілу функцій, а застосування сил і засобів суб'єктів, що взаємодіють, з урахуванням криміногенної ситуації у сфері економіки.

У процесі викриття міжрегіональної або транснаціональної злочинної діяльності координація роботи оперативних підрозділів здійснюється, як правило, шляхом комплексного застосування негласних сил і засобів, спеціальної техніки, автоматизованих банків даних спеціального призначення та інших оперативно-розшукових сил і засобів.

Координація на організаційно-управлінському рівні повинна не тільки підвищити ефективність діяльності за конкретними напрямками роботи, але й сприяти встановленню ділових відносин між співробітниками оперативно-розшукових служб різних відомств, усунути умови за яких корпоративні інтереси ставляться вище державних інтересів боротьби з економічною злочинністю.

У зв'язку із зазначеним необхідно погодитись із Садовським В.М., який вказує, що управління є способом організації і взаємодії узгодженості характеристик і властивостей різних рівнів багатьох типів систем [8]. Великого значення також набуває розробка процедур для координації тих чи інших завдань, функцій, методів, що дасть можливість визначити першочергові дії і тактичні операції при здійсненні боротьби з економічною злочинністю.

З метою підвищення ефективності боротьби з економічною злочинністю доцільно спільними зусиллями практиків і вчених створити банки даних щодо схем і способів скоєння злочинів в криміногенних галузях економіки.

Основою для таких банків даних може бути узагальнена практика викриття та розслідування, а також способи, прогнозовані вченими як можливі ситуації економічного стану держави, і канали, які можуть бути використані у злочинних цілях.

Необхідно наголосити, що визначення основної мети, початкових та проміжних задач щодо її досягнення є головною передумовою для здійснення ефективної координації діяльності усіх учасників боротьби з економічною злочинністю.

Незважаючи на деяку відмінність компетенції і задач оперативно-розшукових підрозділів правоохоронних органів їх об'єднує загальна стратегічна мета – посилення боротьби з економічною злочинністю, своєчасне викриття та розслідування злочинів.

Одним із важливих завдань сучасної системи координації управління правоохоронними органами по боротьбі з економічною злочинністю є широке використання відповідних методів. Суттєвою ознакою методів координації в управлінні правоохоронними органами є те, що вони конкретизують організаційно-управлінські дії у сфері боротьби зі злочинністю, особливо економічною. Саме тому їх зміст повинен бути адекватним стану злочинності у сфері економіки та відповідати розвитку координаційно-управлінських відносин у системі правоохоронних органів.

Поняття “методи управління” і “функції управління” не тотожні. Оскільки методи реалізують зовнішні і внутрішні функції державного управління, вказують, як і за допомогою яких засобів, прийомів здійснюється вплив з метою досягнення кінцевих результатів. М.І. Мішин розглядає методи управління як засоби і способи свідомого впливу на об'єктивні соціальні процеси, які застосовує політична організація соціалістичного суспільства для досягнення її цілей і здійснення функцій. Цієї думки дотримувались і В.І. Лисицин, О.С. Основин, А.К. Шубников, які під методами управління розуміли прийоми, за допомогою яких керуюча система впливає на керовану систему [9].

Інтеграційний підхід до методів управління притаманний Г.В. Атаманчуку, який під методами управлінської діяльності має на увазі “способи і прийоми аналізу та оцінки управлінських ситуацій, використання правових і організаційних форм впливу на свідомість і поведінку людей у керованих суспільних процесах, відносинах і зв'язках”.

Використання методів координації в управлінні правоохоронними органами має чітко вести до досягнення мети, тому що в іншому випадку метод або непридатний для обраної мети, або неправильно використовується. Методи управління повинні відповідати основним вимогам: бути здатними формувати і забезпечувати реалізацію управлінських впливів; бути різноманітними і пристосованими до використання в управлінні, доступними й пластичними [10].

Призначення методів управління полягає у тому, щоб шляхом певного впливу на свідомість людей, активізуючи їхню діяльність, забезпечувати необхідну результативність впливу управляючих систем на управління, реалізувати відповідні його функції [11].

Найбільш практичним є структурно-функціональний критерій класифікації методів, за яким виділяються методи організації управління місцевими правоохоронними органами (структурний аспект) і методи управління діяльністю правоохоронних органів на республіканському рівні (функціональний аспект), які, у свою чергу, поділяються на загальні (переконання, примус, правове регулювання, загальне керівництво, безпосереднє керівництво) і спеціальні, що стосуються окремих функцій, конкретних стадій і форм координаційно-управлінського процесу. Це змістова сторона поняття методів управління правоохоронними органами. До внутрішнього наповнення методів управління, тобто форми наукового поняття, належать такі елементи: прийом, засіб, операція, процедура, техніка і технологія. Це основний інструментарій методів державного управління, яким необхідно оволодіти з метою досягнення поставленої мети та ефективного виконання ряду дій у координаційно-управлінському процесі.

В умовах активізації боротьби з економічною злочинністю і корінними змінами в механізмі управління правоохоронними органами та організаційно-правовому статусі суб'єктів управління надзвичайно актуальною видається проблема адміністративно-правових методів. Під дією змін,

що відбуваються, змінюється також система правових засобів, які застосовуються для забезпечення ефективного державного впливу на управлінську діяльність. Ці зміни відображуються як у законодавстві, так і в управлінській діяльності, методах її практичного здійснення.

Застосування економічних методів означає формування таких економічних умов і стимулів, які створюють у виконавців зацікавленість у кінцевих результатах праці. При цьому об'єкти управління не одержують обов'язкових вказівок, а мають змогу проявити ініціативу у виборі засобів діяльності для реалізації своїх матеріальних інтересів.

Координуючі органи в управлінні можуть впливати на об'єкти управління шляхом прямого або непрямого впливу. Прямий вплив виражає волю відповідного органу – наказ. Непрямий вплив – це створення умов зацікавленості у виконавців через надання їм можливості обрати варіант поведінки і т. ін.

У системі методів координації в управлінні правоохоронними органами по боротьбі з економічною злочинністю важливе місце займає переконання – особливий засіб правового впливу. Він полягає у тому, щоб суб'єкти координації управління дотримувалися певних вимог внаслідок їх внутрішнього визнання, а не через сліпе підкорення велінням влади.

Методи управління – способи та засоби досягнення поставлених цілей, що визначають якісну сторону управління [12]. Сьогодні використовують різні методи, серед яких розрізняють методи організації і методи діяльності органів управління.

В управлінні правоохоронними органами України по боротьбі з економічною злочинністю застосовують і координаційні. Методи координації – це засіб та спосіб організації координатором управлінських відносин між координуючими органами. Узгодженість у діях досягається через дії, що урівнюють цілі та обмежують вибір альтернатив за ними. При застосуванні методів координації в управлінні, що мають владний та обов'язковий характер взаємодії, використовують силу впливу не тільки для примусу, а й для доцільної узгодженості у діях.

Слід зазначити, що методи не застосовують ізольовано, а, як правило, у поєднанні. Наприклад, проблемам використання інформаційно-аналітичного методу в діяльності правоохоронних органів приділялась увага таким вченим, як В.А.Бакулін, С.Є.Віцин, П.Ф.Перевізник, В.В.Веселий, І.П.Козаченко, В.Л.Регульський та ін. Але сьогодні він повинен набути особливого значення при координації в управлінні правоохоронних органів України по боротьбі з економічною злочинністю.

Наприклад, застосування методів аналізу, співставлення і взаємозвірок даних за митними деклараціями та реєстрація ввезення і вивозу транзитних товарів, що застосовуються українськими і російськими митниками дозволяє виявляти значний обсяг завою контрабандних товарів в Україну (під виглядом транзиту).

Для вирішення завдань, поставлених перед податковою службою, у тому числі податковою міліцією щодо необхідності швидкого реагування на всі зміни в економічній і нормативно-правовій сферах, важливим елементом діяльності повинно стати прогнозування в оперативно-аналітичній роботі, яку можна виконати із застосуванням відповідних методів і використанням прогнозованих розробок у здійсненні управління [13].

Ситуація, що склалася сьогодні, абсолютно точно відображає той факт, що більша частина теорії управління і, безумовно, управлінська практика, у тому числі в органах міліції, служби безпеки, податкової міліції та інших правоохоронних органів, виходить із розповсюдженого недостатнього розуміння методологічної природи (можливостей і необхідних умов) прогнозування.

Прогнозування може і повинне стати основним і найбільш активним елементом оперативно-аналітичної роботи. Саме воно повинне становити основу змісту діяльності органів податкової міліції усіх рівнів. Прогноз може бути ефективним тільки у разі постійного і безпосереднього контакту аналітиків з керівником, який приймає рішення. Лише у такому випадку прогнозування може бути ефективним і мати право на існування. Ця теза – не наслідок фундаментальних уявлень щодо місця прогнозування, а одне з визначень, що фіксують методологічну природу і, відповідно, можливе місце прогнозування в управлінні.

Прогнозування повинне також сприяти прийняттю рішень щодо пріоритетних напрямів взаємодії податкової міліції з такими установами, як МВС, СБУ, прокуратурою, Держмитслужби, НБУ, щодо посилення контролю за виконанням податкового законодавства та інших правових норм, що врегульовують надходження коштів до бюджету та їх витрати. Основної уваги заслугоує також прогнозування тенденцій відтоку капіталу до тіншового сектора економіки та визначення основних методів діяльності щодо визначення та перекриття каналів транснаціональної злочинності.

Боротьба з транснаціональною економічною злочинністю вимагає відповідного рівня методів координації діяльності правоохоронних органів, а також значних фінансових витрат і створення мобільних організаційних структур, тим більше що злочинці застосовують свої протиправні методи для проникнення до тих сфер, де вони можуть досягти найбільшого успіху. Особлива увага приділяється використанню економічних каналів, і в першу чергу – банківської системи.

У зв'язку з цим виникає необхідність у більш тісному міжнародному співробітництві правоохоронних органів з усіх аспектів таких справ, а не тільки з кримінальних питань. Поряд з пошуком доказів незаконної діяльності за межами державних кордонів виявлення злочинців і передача матеріалів стосовно них до судових інстанцій країни їх громадянства необхідно виробити з цими державами спільні дії щодо попередження кримінальних злочинів організованого характеру. Ці дії повинні бути спрямовані на виявлення доходів від незаконної діяльності, власності сумнівного походження, а також економічних операцій, які можуть бути пов'язані зі злочинною діяльністю.

Усі західноєвропейські правові системи базуються на принципі, згідно з яким державний орган, що веде кримінальне розслідування, здійснює також збір доказів, що стосуються справи. У разі, якщо може бути доведено незаконність походження коштів або не будуть отримані дані, які підтверджують їх законний характер, вони конфіскуються на користь держави.

Велике значення набуває визначення змісту методів, що застосовуються при проектуванні, створенні або удосконаленні організаційних структур, на які покладається координація боротьби з економічною злочинністю.

Проектування, створення або удосконалення організаційних структур здійснюється переважно на підставі таких взаємодоповнюючих методів, як аналогічний, експертно-аналітичний, структуризації цілей, організованого моделювання [14].

Процес проектування організаційної структури управління повинен ґрунтуватися на спільному використанні зазначених вище методів. Вибір методу розв'язання тієї чи іншої проблеми залежить від її характеру, а також від наявності методики, інформації, кваліфікації розробників тощо. Отже, методи координації управління правоохоронними органами по боротьбі з економічною злочинністю доцільно розглядати як засоби та способи організації координатором управлінських організаційних та субординаційних відносин, вони мають

владний та обов'язковий характер з використанням відповідної сили впливу не тільки для примусу, а й для доцільної узгодженої діяльності.

Перевага методів координації, на відміну від інших, полягає в тому, що їх джерело пов'язане не лише зі статусом органу який його застосовує, а й зі змістом тих завдань, що стоять перед кількома органами. Методи координації доцільно застосовувати комплексно, у поєднанні усіх компонентів правоохоронної діяльності по боротьбі з економічною злочинністю.

На практиці не може бути найкращого методу, перевага повинна надаватися тому чи іншому методу залежно від мети, що ставиться. Помилки у виборі методів призводять до відхилення або невиконання цілей, що ставляться, та виникнення і загострення протиріч між правоохоронними органами у вирішенні конкретної проблеми боротьби з економічною злочинністю.

Злочинність у сфері економічної діяльності та корупція розрослися до таких масштабів, які, як вчені, так і керівники багатьох держав, справедливо кваліфікують як глобальні. Більше того, відображаючи їх поширеність на всі континенти нашої планети, нехай і в різних формах, але в кожній державі, дані явища справедливо можна кваліфікувати як загальнопланетарні явища [15].

Очевидно, що уряди всіх країн повинні розробити комплекс міжнародно-правових заходів для протидії розростанню зазначених негативних явищ. Передусім необхідно передбачити спільні скоординовані дії правоохоронних органів з викриття та попередження корисливих злочинів міжнародного масштабу. З метою посилення боротьби з транснаціональною злочинністю підписано більше тридцяти міжнародних угод про співробітництво у цій сфері. Внесено пропозиції щодо приєднання України до ряду міжнародних конвенцій із питань правоохоронної діяльності [16].

Міжнародно-правовою основою міжнародного співробітництва у боротьбі зі злочинністю у сфері економіки є угоди між державами, такі як: універсальні конвенції, регіональні конвенції, двосторонні договори про правову допомогу в кримінальних справах та ін [17].

Велике значення в боротьбі з економічною злочинністю набувають угоди, договори, в основу яких покладено Конвенцію про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, 1999 р.

Україна приєдналась до Конвенції згідно із Законом від 15 вересня 1995 року № 323-ВР та ратифікувала її із заявами і застереженнями Законом від 17 грудня 1997 року № 738-ВР.

Особливого значення проблемам боротьби з економічною злочинністю та корупцією надається правоохоронними органами США й України. Це видно хоча б з того, що ними укладено двосторонній договір про допомогу і співпрацю з правових питань, створено робочу групу, яку з американської Сторони очолює Держдепартамент, з української – Міністерство юстиції. Незабаром названий Договір буде ратифіковано, але співробітництво відбувається вже зараз, до його ратифікації. Розроблено плани, визначено напрями спільної роботи [18].

Часто правоохоронні органи вступають між собою у міжнародні зв'язки на підставі рішень, що прийняті на урядовому рівні (міждержавні, міжурядові, міжвідомчі угоди, протоколи).

Корисним для розвитку договірних відносин є аналіз альтернативних шляхів обміну інформацією. У 1993 році МВС України на рівні міждержавних договорів приєднався до МОУП-Інтерпол, який дозволяє вести обмін на рівноправній основі та фінансувати його з державного бюджету. Також необхідно вивчити можливості обміну інформацією через повноважних представників БКБОЗ (Бюро з координації боротьби з організованою злочинністю), що могло б

більшою мірою гарантувати відсутність витоку інформації. Позитивним прикладом такого підходу може бути діяльність постійного представника МВС України в Польщі та інших країнах Європи.

Аналіз ходу реалізації органами внутрішніх справ (поліції) Угоди про співробітництво у боротьбі зі злочинами у сфері економіки, підписаної в Москві під час засідання Ради глав урядів СНД 12 квітня 1996 року, з урахуванням тенденції зростання і розширення масштабів правопорушень у зазначеній сфері, особливо у банківській, кредитно-фінансових системах, при здійсненні зовнішньоекономічної діяльності, а також масштабів відмивання (легалізації) доходів, отриманих злочинним шляхом, показує, що запити, які направляються Сторонами, досить часто виконуються неякісно, із запізненням, що, у свою чергу, ускладнює виконання Угоди.

На наш погляд, бажано забезпечити більш ефективну реалізацію потенціалу таких форм взаємодії, як обмін оперативною та іншою інформацією, яка має взаємний інтерес, проведення спільних оперативно-розшукових заходів щодо попередження, викриття, припинення і розкриття злочинів у сфері економіки, обмін досвідом роботи, організація спільних наукових досліджень.

Конструктивне значення мають міжнародні договори про взаємну юридичну допомогу правоохоронних органів по боротьбі з економічною злочинністю. Аналіз цих договорів дозволяє зробити висновок, що сторони надають одна одній згідно з даними договорами найширшу взаємодопомогу в розслідуванні, кримінальному переслідуванні та судовому розгляді, що стосуються правопорушень у сфері економіки.

Договірні відносини мають дати можливість правоохоронними органам передбачати та вносити в свої відносини певну автономність регулювання взаємовідносин між собою, але в межах чинного законодавства, сприяти єдності в регулюванні всього комплексу відносин з координації зусиль, що складаються між його учасниками в ході реалізації договорів щодо боротьби з економічною злочинністю.

Цільовий характер діяльності, яку передбачатимуть договори, відображення в них очікуваних результатів дасть змогу правоохоронним органам використовувати різні методи управління з координації спільних зусиль.

Сьогодні теорія управління правоохоронними органами ще значно відстає від запитів практики. Тому повинні бути розроблені типові договори з координації в управлінні правоохоронними органами, особливо щодо дій по боротьбі з економічною злочинністю.

Важливу роль у процесі координації правоохоронних органів по боротьбі з економічною злочинністю відіграє стадія прийняття рішення. Відомо, що рішення за загальною формою – акт свідомості й волі людини; за юридичним змістом – акт встановлення правових норм або їх застосування у конкретних життєвих ситуаціях. Рішення приймаються уповноваженим державним органом або посадовою особою з питань, що віднесені до їх відання і в межах їх компетенції або посадових повноважень.

Аналіз стану боротьби з економічною злочинністю в Україні дозволив виявити причини недоліків, що допускаються у процесі підготовки, прийняття і реалізації рішень щодо координації діяльності правоохоронних органів.

Недоліки даного процесу полягають у наступному: рішення, що приймаються у цій сфері, не враховують попередніх, часто відбувається дублювання; у процесі руху проекту рішення по ієрархії змінюється мета відповідно до того, як розмежовуються потреби та інтереси різних рівнів управління; інколи рішення приймаються без конкретного змісту (поліпшити, покращити, поглибити і т. д.); відсутній процес підготовки і прийняття рішень із залученням науковців; немає чітко розроблених процедур узгодження рішень з їх виконавцями; недостатнє інформаційне забезпечення та відсутність механізму оцінки виконання рішень у зазначеній сфері.

Для того, щоб правоохоронні органи конструктивно використовували повноваження, що стосуються управлінських рішень, вони закріплюються в правових нормах. Координаційне рішення – це акт управління, за допомогою якого суб'єкт координації визначає підстави виникнення, зміни або припинення узгоджених дій об'єктів координації. В основу координаційного рішення повинно бути покладено функцію координації.

На думку Ю.В. Колесникова, до управлінських рішень повинні висуватись наступні вимоги: ясна мета; обґрунтованість; адресність і терміни виконання; узгодженість як із внутрішніми, так і з зовнішніми обставинами, а також з прийнятими рішеннями та рішеннями, які ще будуть прийматись з аналогічною або подібною проблематикою; правомочність; ефективність; своєчасність; повнота, чіткість і стилістичність; максимальне врахування всіх можливих наслідків і ризиків; відповідальність виконавців за порушення термінів реалізації; наявність форм як підсумкового, так і попереднього (поетапного) контролю [19].

Процес прийняття управлінського рішення при координації в управлінні правоохоронними органами України по боротьбі з економічною злочинністю має наступні стадії (етапи): узгодження варіантів проекту рішення та колегіальне обговорення; колективне затвердження у конкретній формі.

Потрібно враховувати, що лише при поєднанні всіх стадій (етапів) процесу управління і дотримання технологічного циклу прийняття рішень цей процес буде здійснено об'єктивно, науково, обґрунтовано.

Оскільки управлінські рішення реалізуються в умовах невизначеності, мають вірогідний характер, то для їх ефективності важливо розробити рекомендації щодо прийняття та здійснення рішень у ситуації ризику і застосування їх на практиці.

Управління ризиками – це особливий вид діяльності, спрямований на пом'якшення впливу ризику на результати діяльності. При цьому ризик існує як на стадії вибору, так і на стадії його реалізації.

Боротьба з економічною злочинністю – це завжди ризик, а при прийнятті та реалізації рішень у процесі координації в управлінні правоохоронними органами по боротьбі з економічною злочинністю можуть виникати різні варіанти, з яких потрібно обрати найбільш ефективний для даної конкретної ситуації.

Отже, координаційне рішення щодо спільних заходів по боротьбі з економічною злочинністю – це акт управління за допомогою якого суб'єкт координації визначає підстави виникнення, зміни або припинення узгоджених дій щодо безпосередніх суб'єктів координації. В основі координаційного рішення має бути системне узгодження функцій відповідних правоохоронних органів та компетенції уповноважених осіб. За своєю формою – це владно-управлінський акт, у якому у логічній формі виражена компетенція уповноважених суб'єктів щодо здійснення координаційних дій, насамперед правоохоронними органами з їх структурними підрозділами та окремими працівниками, які є необхідними для досягнення поставленої мети, виконання завдань, забезпечення успішної боротьби з економічною злочинністю. Від якості прийнятого рішення знаходиться у значній залежності хід спільних заходів по боротьбі з економічною злочинністю та їх кінцевий результат.

Література

1. *Державне управління в Україні: Навчальний посібник / За заг. ред. д.ю.н., проф. В.Б. Авер'янова. – К.: ТОВ "СОМИ", 1999. – 266 с.*
2. *Суд, правоохоронні та правозахисні органи України: Навч. посіб. / В.С. Ковальський, В.Т. Білоус, С.Е. Демський та ін. – К.: Юрінком-Інтер, 2002. – 320 с.*

3. Елистратов А.И. Основные начала административного права. – М.; 1917. – С.11.
4. Кобалевский В. Советское административное право. – Харьков: Изд-во Наркомюста УССР, 1929. – С.166.
5. Ямпольская Ц.А. О теории административного договора // Советское государство и право. – 1966. – №10; Новоселов В.И. К вопросу об административных договорах // Правоведение. – 1969. – № 3.
6. Битяк Ю.П. Адміністративне право: Конспект лекцій. – Х., 1997. – 168 с.
7. Алехин А.П., Кармолицкий А.А., Козлов Ю.М. Административное право РФ: Учебник. – М.: Зеркало, 1997. – С.262.
8. Садовський В.М. Основания общей теории систем. Логико-методологический анализ. – М.: Наука, 1974. – 280 с.
9. Лисицин В.И., Попов Г. О науке и руководящих кадрах управления // Очерки теории управления промышленным производством. – М.: Экономика, 1969. – С. 180.
10. Атаманчук Г.В. Теория государственного управления: Курс лекций. – М.: Юр. лит., 1997. – С. 174.
11. Бахрах Д. Соотношение административных и экономических методов управления народным хозяйством // Экономические науки. – 1970. – № 10. – С. 46.
12. Козлов Ю.М., Фролов Е.С. Научная организация управления и право. – М.: МГУ, 1986. – 389 с.
13. Савченко О. Проблеми інформатизації податкової служби і шляхи їх вирішення / Проблеми та шляхи розвитку податкової системи України. Матеріали конференції. – К.: ВАТ “КНТК”, 1998. – С. 174–176.
14. Жвалюк В. Налоговый полицейский: профессия на злобу дня // Финансовая консультация. – 1998. – № 29.
15. Зеленецький В.С., Кальман О.Г. Глобалізація економічної злочинності в світі, її прояв в Україні // Економічні злочини: попередження і боротьба з ними. – К., 2001. – С. 262.
16. Европейская конвенция „Об оказании правовой помощи в уголовных делах” от 20.04.1959 // Сб. междуна. договоров. – М.: Академия МВД СССР, 1989. – С. 79–89.
17. Міжнародне публічне право: Практикум / А.І. Дмитрієв, А.С. Мацько, В.І. Муравйов та під ред. Ю.С. Шемшученко, Л.В. Губернського. – К.: Юрінком Інтер, 2001. – 352 с.
18. Сульжінський В. Щодо питання міжнародного співробітництва у боротьбі зі злочинністю / Проблеми боротьби зі злочинністю у сфері економічної діяльності: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (15–16 грудня 1998 р.). – Харків, 1999. – С. 36–37.
19. Колесников Ю.В. Технологии социальных решений // Социальное управление: Курс лекций. – М.: Изд-во РАГС, 2000. – С. 315–316, 323.